

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КНЪИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

Учредникъ и издатель Любомиръ П. Пенадовићъ.

Овај листъ излази Вторникомъ и Петкомъ. Цена му е годишна безъ завитка 14. цв. а полгод. 7 цв. — са завиткомъ по' цв. на по' год. свупаљ. Ко жели у Београду да му се носи кући а не у дућанъ или у канцеларию по' цв. на пола год.

Б А С Н А

КУРЯКЪ, БИКОВИ и ЛИСИЦА.

Ливада се една — свакомъ оку мила,
Са зеленомъ травомъ, край шуме пружила,
На њој три су Бика скупа насла траву,
Бданъ другомъ свагда, заклањао главу.
Толико су пута курацы несити
Ударали на њи, ал' быше одбити,
Докъ су сва тројица, сложено се бранили
Курацы су туђимъ месомъ се ранили.
Тадъ курацы зовну, стару варалицу,
Дугогъ репа знате, лукаву лисицу.

Па е пошло къ њима, те њи позавађа,
Бикови с' растану, и почне се свађа,
Сва три Бика редомъ, гледи се по преко,
Бданъ одъ другога, растави с' далеко.
Бданъ другогъ мрзи, сваки гледи за се,
Бданъ одъ другога, на далеко пасе,
Тада Куракъ скочи, лако едногъ свлада,
Крв његову пије, а другой се нада,
Тако сву тројицу, едногъ по еднога,
Прождере, не куракъ — већ њота неслога.

ПУТНИЧКА ПИСМА

У Донаушингену 14. Авг. 1847. год.

У Штрасбургу далъ готово писмо ништа гледали, до-
ста намъ е та црква и торонъ, а осимъ тога слабо што
друго и има да се види. Арсенала и Музеума виђали смо
лепшиј и већиј; а библиотеку? — одъ њъ смо и изъ Хай-
делберга едва утекли. Выше узгредъ видели смо лепу
Штатуу Генерала Клебера, оногъ славногъ другара На-
полеоновогъ. И видели смо велику Штатуу Гутенберга,
која ми се врло допала. Гутенбергъ (онај што е изнашао
књигопечатнио) представљъ е стоѣћи у прекообичној
величини, иза њъга види се пресъ, у рукама држи едну
таблицу на којој пише: „и светлостъ бы“ (et la lumiere
fut.) Онъ изгледа у њоговој капи и дугачкој бради као
Робинзонъ; и његова дугачка аљина наликъ е на биньшицъ
каквогъ паше. Обадва та плаца, на коима те две штатуе
стоје, зову се по њиовымъ именима. Кадъ буде близу 12
сатѣ, вратимо се опетъ у велику цркву, да видимо онај
чудноватый сатъ, о комъ самъ ти споменуо. И о томъ
сату могао бы ти писати выше него о торонию. Сатъ е

великий и чудноватъ, и кадъ човекъ све види какве май-
сторіе чини, могао бы посумняти да не то какавъ волшеб-
ный сатъ. Тай сатъ показуе не само минуте, четврти и
сатове; него показуе све данове, све знакове месецы, по-
казуе окретанъ земљъ и многе друге знаменитности на кое
у овај ма немогу да се опоменемъ. Сви смо ставили и че-
кали кадъ не 12. сатѣ быти. Кадъ казалъка дође на 12.
сатѣ — онда избјаю четврти, па сатови. И то е врло
лепо начинъно. Четвртъ сата избја направљно едно ма-
ло дете; по сата луца одрастный младѣцъ; три фрталя
сата избја одрастанъ мужъ; четири фрталя избја погрблѣнъ
старацъ, а сатъ, изађе смртъ која на место чекића, удара
у звоно съ едномъ направљномъ справомъ на подобіе ко-
сти човечіе. Гледиши то, за неколико минута прође чо-
векъ целу историю свогъ живота. Выше тога сата иза-
ђе Христосъ, и стане, за њимъ свѣ 12. апостола еданъ
по еданъ излазе полако, и сваки пролазећи поредъ спа-
сителя поклони се, свѣтый Петаръ кадъ изађе, онда еданъ
велики петао кои е выше сата одъ гвожђа или одъ ба-
кра начинънъ, разшири и лупи крилима, протегне вратъ и
кукурекне са свымъ на подобіе живи природны петлова.
И тако то све една машина ради, и то све на свое уре-
ђено време у движеніе поставља, да бы помислио человекъ,
да е томе природа, а не человекъ, дала животъ и прописа-
ла точностъ и правила. Съ едне стране тога сата стои
лепо портре Коперника, и многи кажу, да е онъ пр-
вый створио мысао о томъ сату. Некий опетъ кажу да е
еданъ другѣй, па га е после навалице быо покваріо и от-
тишао у свѣтъ, кои сатъ лежао е дуго покваренъ, най-
после нађе се еданъ майсторъ те га оправи да е почео
радати као што и данасъ ради. Но томе майстору изва-
де очи зато да небы гди годъ на другомъ месту јоште
начиніо такавъ сатъ. То су све причаня изъ давны вре-
мена, коима путници слабо што верую. — Кодъ фран-
цускогъ народа одъ старине петао се почитуе као народ-
ный грбъ. Бръ пре хиляду и неколико стотина година мо-
же быти, сва ова земля што се сада зове францускомъ,
звала се Галиомъ (Gauls), и онај ратный народъ што е
тамо по великимъ шумама живіо, звао се Гали или Цел-
ти. А Гали латински толико значи колико петлови. И
отудъ имаю и данасъ Французи петла као знакъ народ-
ный. Офицери на униформи носе изъ подъ врата као и
наши полумесець сребриъ, и на средини тога полумесе-
ца изрезанъ е петао, као кодъ нашѣй офицера нашъ сръ-
скѣй грбъ. И данасъ често употребљава се то име Гали
место Французи, и они су горди на тай народный њиовъзнакъ,
и већ имъ е прешло у пословицу: да петао францускѣй
изъ сна буди читавъ свѣтъ. (C'est le coq gaulois qui

veille le monde.) То е истина, да петлови првѣй у зору кукурекну и буде люде, али истина е и то да петлови и кокоши такође првѣ пре свию другѣй животиня задремаю и попеню се на седало да спаваю,

Мы после ручка одма, узмемо наше стварѣй, оставимо Штразбургъ, преѣмемо Райну, и у Келу седнемо на гвозденый путь, и за два сата стигнемо у Фрайбургъ. За та два сата прешлисмо десетъ мѣля, и десетъ манъи варошица у којима нисмо ни излазили, осимъ ако већ да што узмемо за ело. Мало насъ е остало у Фрайбургу да ноћимо, неки су отишли јошть изъ Штрасбурга на другу страну, а неки отишли су управо у Базель. Одъ Кела до Фрайбурга ишли смо узъ райну, и што смо ближе Фрайбурга были, све смо у лешче предѣле долазили. Ђрѣ мало по мало брегови су се приближавали, и съ десне стране Вогези а съ леве Шварцвалдъ пропинали су се коће кога своимъ врѣвима надвисити. На много места осимъ лепы варошица, за кое нисамъ пытао ни како се зову, виѣале су се по бреговима развалине градова изъ средињгъ вѣка. На еданъ путь съ леве стране укаже се торонъ Фрайбургски — а иза њѣга високи врхови брегова Блауена и Блайхена. Фрайбургъ е на лепомъ месту. Кадъ погледа човекъ на онай црнѣй танки и високи торонъ, учини му се да е у Бечу. Ђрѣ онай бечѣй торонъ већѣй е, али да ли е лепшѣй я нумемъ казати. Црква и торонъ старя су преко 700. година. Торонъ е врло танакъ али лепо изведенъ и украшенъ. У Фрайбургу има университетъ, али сада нѣе ништа на гласу. Ту е Ротекъ, онай славный немачѣй исторіописаць живіо и умро; и Фрайбургъ подигао му е лепъ споменикъ. Њѣговъ гробъ Славени слабо полазе, ербо онъ о славенима слабо е што у својој исторіи напоменуо. А и гди ѣ е споменуо, онъ е само то чиніо, да покаже свету свое пакостно ерце спрямъ Славена. Близу кодъ гвоздепогъ пута, у гостионици: „Пауиъ“ ноћимо — и сутра данъ рано продужимо или болъ да рекнемъ почнемо наше право путованъ. Но управо почећемо текъ наше право путованъ за кое смо се спремили, кадъ на Швайцеску землю стувимо, а ово нѣе ништа друго него узгредъ. Зато и у овомъ писаню нећу се при свакомъ предмету, онолико задржати колико бы желіо. Ђрѣ надамъ се да ћу у Швайцеской наћи лепши предѣла, и већѣй брегова за описиванъ.

Тай данъ путуюћи изъ Фрайбурга преко великогъ брега Шварцвалда, налазили смо такви лепы извора, пѣћина, водопада или изгледа, съ којима едѣа смо се разстали. На много места виѣали смо гди у средъ поля, или на каквој врлетной стени, седи усамлѣный сынъ и любимаць природе, молеръ, везао више себе за дрво амрелу да га сунце непеche, заглубіо се у свой предметъ, седи, и молуе, да са собомъ понесе оно што му е онако лепо чувства будило. Многи и одъ нашегъ друштва, кои су знали молвати и цайхновати изостаали су узъ путь, и копирали оне идеале разнообразне природе. — У средъ Шварцвалдски брегова, у едномъ маломъ селцу останемо на ручку — ту смо се сустигли насъ 15. ѣака, и осимъ по гди коѣгъ молера или Ботаникера другѣй путника нѣе было. Куће су мале и дрвене и споредъ њѣи съ камена на каменъ шуштила е една мала речица. Ту смо првѣй путь ручали по горскомъ овдашњѣмъ обичаю. Осимъ млека, сира, бутера, меда, и ела одъ яя, нисмо ништа друго имали; али то смо волили, и слаће намъ е прѣяло, у ладу на зеленој трави; него она млого майсторіомъ начинѣна ела у разкошнымъ салонѣма Бадена. Ту смо сладко и лепо одморили се, и колико смо неблагодарны, ни

еданъ одъ насъ нѣе се сетіо да упита, како се зове то мало лепо селце, у комъ смо неколико сатѣй нашегъ живота слаће него у раю провели. Одатле опружимо далъ путемъ у Найштатъ. И на грбини Шварцвалда, узъ кою смо се дуго цепяли, опетъ раздовоимо се, и већа часть оде, да се пенѣ на Фелдбергъ, кои е найвећѣй брегъ у овимъ околинама. Я самъ штедіо мое ноге, за швайцеске брегове, зато продужимо далъ. Но задржаваюћи се путемъ, немогнемо стићи у Найштатъ, него омрѣнемо у едномъ селу, гди и ноћимо, и за кое такође неznamъ како се зове, вальда съ тога самъ заборавіо што смо врло рѣаву гостилницу имали, и едѣа смо се могли сместити. — Изъ тогъ села нисмо дуго путовали, и као што смо првогъ дана све цепяли се узбрдо, тако смо тогъ другогъ дана све слазили ниже и ниже. На еданъ путь съ едногъ брега, укаже намъ се една лепа, и питома долина, коя е са манъимъ бреговима наоколо обколѣна была, само на ниже къ западу, све више и више сужаваюћи се продужила се равница, изванъ домашая нашѣй очію. То е путь Дунава. И то јошть, да ти напоменемъ, што самъ видіо путемъ доведе. То естъ да е народъ по овимъ планинама врло побожанъ, и та ѣѣгова претерана побожность прешла е готово у идолопоклонство и суевѣрїе. Много смо лѣтїя путемъ срели. И кадъ смо питали шта то значи — чудили смо се ѣѣвовомъ узроку. Кадъ е какавъ разболео се кои е богатъ, а онъ плати, па читаво село, жене, люди, деца, дигну се на путованъ, одъ крста до крста, одъ записа до записа, сви гологлави, безъ свештеника и певаю привене песме; и тако што е онай грешникъ богатѣй тѣмъ више людѣй узме подъ надѣицу, да иду путемъ гологлави, и да се подъ плату моле Богу за ѣѣга. И тако ове гомиле, за различне узроке, по неколико дана путую, носећи уза се све што имъ треба за ело. Премда човекъ, у оваквимъ плавама, и готово рѣѣи у оваквимъ пустинѣма, гди усамлѣнъ живи, нема нигди болѣгъ приѣѣжишта, осимъ у молитви и у надежди на Бога; али ипакъ овакве, на овай начинъ плаћене молитве, я мислимъ и самимъ боѣимъ наредбама противне су. — Но то ти само узгредъ примѣчавамъ, и я сваку молитву, сваке вере, и свакогъ начина почитуемъ, ако искрено иде са ерца, и ако одговара боѣој вољи, и здравомъ разуму. — Свакѣй е у свомъ убећеню блаженъ.

Чимъ самъ дошао овде у Донауешингенъ, нисамъ имао кадъ ни одъ пращине отрести се; него самъ отишао одма да видимъ оно место гди Дунавъ извире; сбогъ чега самъ найвыше овамо и дошао. Донауешингенъ, мала е варошица, има лепу малу црквицу. На краю вароши има една лепа башта, и у тој башти еданъ лепъ дворъ некаквогъ княза — одма при улазку у ту башту стои едно место лепымъ наслоњѣма обграђено — то е место на подобіе каѣе округло, и то округло место дубоко е за еданъ фатъ, и донекле има воде, и све е, читавъ округъ лепо озиданъ, одоздо мало по мало вода ключа, и едѣа се примѣти по гди кои малѣй меуръ гди искочи — ето, то ти е изворъ оногъ великогъ Дунава, што тако силно кодъ насъ тамо, задира обале нашегъ отечества. Ето! то ти е онай Дунавъ, што хучи онако страшно крозь ѣрдапъ. Ето, то ти е онай Дунавъ што топи Бечъ и Пешту и млоге друге вароши, што носи куће и руши градове, и плави и топи равнице — ето, то ти е онай гордый Дунавъ съ којимъ се Европа поноси. То е онай Дунавъ о коме се Немцы, Славени и Маѣари препиру, коме народу припада. Немци кажу: „Дунавъ е нашъ ерѣ мећъ нама извире.“ Маѣари кажу: „Нѣе, него нашъ, ербо у найвећој сна-

ги крозь насъ тече.“ Славени кажу то исто, и придодаю юштѣ да међъ њима утиче. И можда ће доћи кадъ годъ и такво срећно и просвећено време, да ће се ова три непријатељска народа међъ собомъ тући, само да виде чіе е Дунаво.

Има една мала дрвена купа, које на мотки насађена, и съ коіомъ путницы заитаю воде те пію за спомена. Я заитаюћи тyme воду да піемъ, и да се уміемъ, замутіо самъ савъ изворъ, зато ако вамъ Дунаво мутно дође, немойте се чудити, еръ я самъ кривъ. Изъ овогъ обзиданогъ извора има еданъ каналъ кои води Дунаво крозь землю на полѣ, кои малый изворъ утиче одма у лепу реку Бригахъ а мало ниже одма утиче другій потокъ кои се зове чиними се Брега, и одатле далѣ зове се Дунаво.

Я седнемъ покрай овогъ знаменитогъ извора, гледао самъ непрестано у њга како по мало и едва примѣтно извире — гледао самъ и мыслію самъ, и морао самъ се смејти кадъ се опоменемъ, како се овай малый бунаръ зове. И сто самъ пута у себы помисліо: то е дакле онай великій Дунавъ. При оваквымъ предметима, може човекъ постати философъ и преко свое вољѣ. Гледећи овай изворъ Дунава, чинило ми се да гледамъ великогъ Карла или цара Наполеона у колевци. Гледећи овай изворъ Дунава, гледамъ судбину великій людій. Шта може друго представити Дунаво, него едногъ силногъ завоевателя. Дунаво при извору мало е и слабо, може га найманъ дете прескочити; тако и онай при рођењу нежкъ е и мечакъ; Дунаво тече и помоћу другій већій река сложи се и постае велико; човекъ кои се увисъ подигне, тако исто помоћу туђе крви слави се и зову га храбримъ. Кадъ бы Дунаву сву воду одузео, коя се другчіе зове докъ у пѣга неутече, онда за милионъ година овай изворъ до Београда небы могао доћи; исто тако и кадъ бы каквомъ предводителю и войводи туђа дѣла и помоћъ узео, остао бы мало и незнатно створенъ. Хиљада войника туче се и гине, а предводитель гледа издалека крозь дурбиль, кадъ се битка сврши онда њму честитаю побѣду. Широко Дунаво тече и пресеца Европу, то исто значи као кадъ кажу, Наполеонъ покорио Европу — а одъ оны другій силны река кое у њга утичу, и одъ оны другій войника што су изгинули, нема ни спомена. — Овде преповедаю, да еданъ Мацаръ, кои е желіо, да Пешта и Будимъ буду заедно, зато е чакъ изъ пеште дошао и заязіо овде Дунаво, и мысліо е у себы: „ала ће се чудити у Пешти, кадъ Дунаво на еданъ путъ пресуши.“ — Видіо самъ Дунаво тамо у нашимъ краевима у њговой сили и снази, видіо самъ га овде у колевки; юштѣ ми остае та желя да му видимъ гробъ, да видимъ њгово умиће. Юштѣ бы ти писао, али биргашъ отвори врата, и прекине ми писанъ, њговымъ крупнымъ гласомъ: „Ако заповедате ручакъ е готовъ!“ (Продуженъ слѣдуе.)

М И Р О Ъ І Я.

(Речникъ за животь)

Бисеръ е одрећенъ природомъ за морске школьке и жабе, но люди а особито жене, преотели су имъ њіово место на овомъ свету, и кадъ се човекъ или жена наикити бисеромъ; мысли Богъ зна како е се лепо наикитіо. Цветъ одъ бисера, мисле да е лепшій и да закусни погледъ више вреди одъ едногъ лепогъ польскогъ цвета. Гди е тай майсторъ међу нама, кои може за милионъ дуката, начинити едну ружу, онакву, као што е природа начини, и да уліе у ню сву лепоту за душу, дражестъ за

око, мирисъ за носъ, и њжностъ за чувство. Нема скуплѣгъ и лепшегъ цвета на свету коимъ се человекъ или жена може закитити, него онай, когъ човечія вештина ніе кадра начинити. — О, како е человекъ смешанъ у свачему! — одъ злата, сребра, драгогъ каменя и бисера, прави цветъ же на подобіе природногъ цвећа — и са свомъ своіомъ вештиномъ, ніе кадаръ ни у пола начинити да е наликъ правомъ природномъ цвету — и опетъ една златна безъ икаквогъ мириса начинѣна ружа, уважава се међу людма више, него хиљаде природны лепы ружа. — Бисеръ ніе ништа друго, него беле округле ѣинѣуве. И само му е зато велика вредностъ, што га мало на свету има. Дакле то ніе бисеръ, што человекъ уважава, него то е њгова редкостъ. Дакле вредностъ бисера нестои у њму самомъ. Кадъ бы пасуль быо тако редакъ као бисеръ, онъ бы исто тако и быо скупъ као бисеръ, и небы се ништа чудили, кадъ бы каква госпоя по неколико низа пасуля, око врата обесила. А кадъ бы бисера было колико пасуля, онда бы се онъ на піяци на кантаръ меріо. Премда и садъ, родъ човечій већу ползу има одъ пасуля него одъ бисера. Човекъ не само у томе, него у свачему, има обичай, да уважава, почитуе и ценн, све оно, и само оно, што е редко, и чега мало има, то презире или за ништа држи. Тако человекъ почитуе злато, драго каменъ и бисеръ само зато што су редки — людій почитую добродѣтель, родолубіе, правду, истину искреностъ, поштенъ, любавъ, и овымъ подобна, зато, што ій редко међу њима има. И што е драго каменъ, међу осталымъ плочама, то су те поштености међу осталымъ страстима. А на противъ лажъ, крађа, неправда, ласканъ, мрзостъ, пакостъ, завистъ и прочи ихъ же њѣсть числа, обичне су ствари, и будући да се врло често и свуда налазе на свету, и нису никаква редкостъ, зато се и несматраю за ништа, или ако се и сматраю, а оно се сматраю спрямъ поштена, као гвозђе спрямъ злата или остало каменъ спрямъ діаманта. Исто се тако поступа и са животиньомъ. Лафова и Жирафа кодъ насъ у Европи нема, зато и стое на гласу и у ценн, и зато ій и затворе у гвоздене кавезе, и свакъ за њи пыта и гледа ій; а паса и магараца има и сувинце, кое нико нити затвара, ни чува, ни почитуе, зато што нису никаква редкостъ, и што ій више на свету има, тымъ манъ важе. Све дакле чега мало има, то много важи. Едно едино изятіе међу Србима има: кодъ насъ мало кнѣга има, па опетъ неваже много нити се желя за њяма; у свему другомъ остаемо слѣдствени, то естъ, што више кнѣга излази, тымъ манъ маримо за њи.

Д О М А Њ Е Н О В О С Т И.

У Едрени 25. Януара. И кодъ насъ све више и више напредуе народный животь. Кадъ помислімо како е бугарскій народъ, пре краткогъ времена стаяо, и како е редко было наћи човека међу нама да зна читати и писати, кадъ помислімо на скору нашу прошлостъ, а погледамо садашнѣностъ; морамо се надати будућности далеко большой, него што бы пре краткогъ времена и помислити могли. Школе у коима стотинама млади ѣака врве, наибольн су сведокъ наше близу зоре. Кнѣге кодъ насъ већъ нису редкостъ као што и бугарска саданя кнѣжественостъ више има учевны кнѣга него забавни, и те исте учевне кнѣге продаю се у толикомъ брою и то скупомъ ценомъ, као да е читаюћи публикумъ на степену изображенія европски народа, Сви богати трговцы полове свое иманъ, и даю на школе, шалю младиће у Француску, Грчку и Русію на науку, одъ кои очекуемо да ће быти пра-

ви сынови отечества, и одъ кои већъ имамо по свима главнимъ варошима веште лекаре кои су свршили науку лечења у Бечу или у Паризу. — Бугарска има фала Богу доста мецената, кои подпомажу народный напредакъ. Таквомъ едномъ родолюбцу, когъ смо данасъ саранили, плачемо на гробу. Овдашњи грађанинъ Найдень Христо-вићъ, своимъ трудомъ изъ сиромашногъ стаяя подигао се до знаменитогъ богатства — онъ е за живота трошио и подпомагао сироте а особито школе. Онъ е по смрти оставио 110. хиљада гроша бугарскомъ овдашнимъ скоро-заведеномъ училишту. Грчкомъ школи оставио е 50. хил. гроша; на овдашню болницу оставио е 70. хил. гроша; а на бугарску цркву у Цариграду оставио 17. хил. гроша. — Тога родолюбца саранили смо данасъ торжественно, овдашњи митрополитъ, страни конзули, многобройна парада ђака и грађана. Надгробно лепо слово говоріо е Никодимъ Тенедець.

Крушевцацъ 9. Фебруара. Нѣкій дописатель, у 13. брою правительствени новина подъ именовъ Г. П. чуди се како е дописатель чланка у 7. брою Шумадинке казао, да матере саме носе своју дѣцу на крштенѣ, и каже да е дописатель тай имао предъ очима зимиѣ доба, оштарѣ вѣтарѣ и ледѣ на рѣкама, па е створио у својој мисли едну луду породилу, коя е чекала онај данѣ кадѣ ће зима најлюће беснити, те да дѣте носи у цркву да крсти, и каже да ће му се жене по селу смејати као невештомъ нѣовимъ обычаяма; па благодарехи му томъ прилякомъ подсмејателно на томъ вѣрномъ живопису, продужава далѣ и оповргава у свему истинитостъ наведеногъ чланка. Мени е се ово оповргаванѣ доста тавно а и надувено видило, ерѣ дописатель у Шумадинки ясно е казао како матере дѣцу на крштенѣ носе. Дописатель пакъ Г. П. у правительственимъ новинама као мимогредно а можда и презрително каже, да е дописатель чланка у 7. брою Шумадинке очима видіо, ко носи младенца на крштенѣ, ко иде узѣ младенца до цркве, каква се часть за кума спрема — о овоме т. е. о куму нѣ ни была речъ у Шумадинки — но никако нѣ казао изрикомъ ко младенца носи, иде ли мати съ нѣимъ до цркве или не. Зато немогу да пропустимъ и да не одговоримъ дописателю чланка у 13. брою правительствени новина, да е нѣгово умствованѣ не основано, или правіе да речемъ онъ е јошѣ мањ познатѣ са обычаяма нашегъ народа, него дописатель чланка у 7. брою Шумадинке. Я дописателя Г. П. увѣравамъ овдѣ у Крушевцу има црква кнез. Лазаромъ сазидана по кућа макарѣ и одъ последнѣгъ доба нема, увѣравамъ га далѣ да одъ овдашнѣ крушевачке цркве између 15. села што дѣцу овдѣ ради крштена доносе има неколико коя 1½, 2, 2½, и 3. сата далеко одстоє, и да дѣцу башѣ матере или доносе или ако е кућа задружнѣя те има ко другій дѣте донети, она мора съ нѣимъ доћи; еле на свакій начинѣ деца се по селима безѣ матере никако не носе у цркву на крштенѣ, но шта выше, мати кадѣ дете одъ куће понесе или са дететомъ пође, ако е дете мушко, она понесе са собомъ какво сечиво па кадѣ дете крстити почну она узме неко мало дрвце и непрестано докле се крштенѣ сврши делька, ерѣ кадѣ ово при крштению чини нада се да ће јој дѣте радно бити, ако ли е пакъ женско а мати такође узме неко мало дрвце, и единако га као вретено окреће, те да бы јој кћи добра предия была. Па кадѣ има села коя оволико далеко одъ цркве одстоє, и кадѣ као што реко, нема кодъ сваке цр-

кве кућа, нити се вода на крштенѣ детета греє, то ће онда Г. П. ако искренѣ човекѣ буде морати признати, да нѣ имао право што е мнѣниє дописателя чланка у 7. брою Шумадинке у обште и то онако оповргавао. Но ако онъ — Г. П. — буде изъ Београда или изъ каквогъ другогъ мѣста, гди су люди мало изображени него по селима, то ће га незнањ извинити, — незнањ никогъ не извинява — а ми ћемо му рећи да убудуће стварѣ болѣ позна, па онда перо узме и што о нѣој напише. Дописатель Г. П. каже да се одъ 1848. год. крштенѣ одъ Митрова до Ђурђева дана свршава у кући породилѣ, то се такође по селима не чини — окромъ тамо у Београду зашто е како чуємъ Београдѣ на висини па е близу небо — и ако какова налога одъ выше духовне власти има свештенство, я свакогъ па и Г. П. увѣравамъ да та наредба нашемъ народу никако позната нѣ, нити се и кои на исту позвати зна. За наведено ће дакле дописатель чланка у 13. брою прав. новина Г. П. исто онако опростити као и за онај узрокѣ одъ нѣга наведеный, да се кодъ насѣ у миранѣ ускорава што нашѣ народѣ едне исте альине зими и лети носи, ерѣ то нѣ истина, будући кодъ насѣ женске лети кошулю и сукню — завячу — а мушки гаће и кошулю, зими пакъ женске альину до землѣ дугачку одъ сукна а мужкій и чакшире одъ сукна носе, као што то и данасѣ моя мати моє стрине, и скоро све тетке ову сукнену альину зими носе.

А. А. П.

— У прошлой Шумадинки явили смо, да е Г. Ализонѣ секр. енгл. посланичества изъ Цариграда овдѣ приспѣо, сбогъ изравненія између правителства и енгл. конзула, кое сада поправљемо съ тымъ, што явљемо да е та стварѣ у Цариграду свршена.

— У неделю 17. о. м. после тридневногъ болованя, преселио се у вѣчностъ Стеванѣ Груборовићѣ, столончалникѣ ин. одѣленія княж. канцеларіє. У нѣму е изгублѣнѣ способанѣ и прилѣжанѣ чиновникѣ, приятельи су у нѣму искрена приятеля, а жена и четворо неодгаєне деце, изгубили су едну подпору. Тѣло нѣгово юче е саранѣно. Свакій кои га е познавао уздануће и рећи ће: Богѣ да му душу прости.“

СТРАНЕ НОВОСТИ.

— Млоге новине говоре, да е краль белгинскій, писао своєручно кралю прайскомъ, и явио му, да е поуздано извѣштєлѣ, да ће французска войска ударити на Белгію.

— Брой жителя на острову Родосу, износи на 38. хил. Међу коима су 28. хил. Грцы, 6. хил. Турцы, 2500. Евреи, 1500. странцы.

— Новине о Француской явљю, да Бунапарта све ближе и ближе корача императорскомъ престолу, и можемо се свакій данѣ надати да ћемо на едан' путь чути да е се за цара крунисао.

Огласѣ.

Никола Стефановићѣ трговацѣ подъ кућомъ Госп. Илиє Гарашанина нашао е 1. сребрнѣ сатѣ даклемѣ кои га изгубио некасе кодъ истогъ прияви.